

SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA
XXIX. évfolyam/4. szám

Mottó:

„NE FÉLJETEK, MERT JÉZUS MEGTESTESÜLÉSE RÉVÉN A HALÁL ÉLETTÉ VÁLIK, ÉS NEM KELL MENEKÜLNÜNK: VALAMI RENDKÍVÜLI VÁR RÁNK AZ ÖRÖK ÉLETBEN.”

Szent Carlo Acutis

Találkozni a Kis Jézussal

A Teremtő Isten születése: látszólagos elmentmondás egy felfoghatatlan csodában, mely a végtelen isteni alázatnak és szeretetnek a megnyilvánulása. Ennek a felismerése és befogadása megszenteli az adventi időszakot és a karácsonyi ünnepet, szeretetre indít bennünket és hálát ébreszt a szívünkben. A karácsony misztériumának teljes megértése minden bizonnyal túl nagy feladat evilági keretek között. És mégis, különböző helyzetekben és embereken keresztül lehet módunk megtapasztalni és viszonzni az Isten ilyen mértékű közeledését és vágyakozását a velünk való kapcsolatra.

A mi családjunk számára például ez az idei évben abban nyilvánul meg, hogy a kará-

csonty most először kisbabával együtt ünnepelhetjük. A gyermekáldás megannyi örömen túl különösen szép testközelből megismerni az emberi élet legkiszolgáltatottabb pillanatait és a gyermeki lét állapotát. Ez mély kapcsolódási pontot jelent a Kis Jézushoz és a Szent Családhoz, a karácsony ünnepének egészéhez.

Gyermekként, különösen csecsemőként gondolni a Fiúistenre még inkább csodálatra méltóvá teszi az Isten emberré válását, az ehhez kapcsolódó végtelen alázatot és mérhetetlen szeretetet. Szülői szerepünkben Szűz Mária és Szent József alakjai, a Szent Család képe még jobban megérintik a szívünket. Az újszülött felé irányuló közös szeretet, a gon-

doskodás és együttműködés mind részei a karácsonyi történetnek, és ezek megtapasztalásával a saját életünkben igazán valóságos élmény Jézus születéstörténete.

Az új élethelyzet természetesen gyakorlati szempontból sok változást jelent az ünnepi időszakra nézve, de mégis azt érezzük, hogy a gyermekünkkel közös karácsonyi készüllet és ünneplés gondolata a Kis Jézussal való találkozást jelenti számunkra. Ez a meghittséget és lelki mélységet erősíti bennünk, amiért hála adunk az Úrnak.

Azonban találkozni a gyermek Istennel, aki értünk emberi alakot öltött, nem csak a családosok kiváltsága. A Fiú feltámadásának tudatában felismerhetjük, hogy a megszületése is személy szerint mindnyájunkért történt. Hiába fel nem fogható ekkora odaadás az Isten részéről, számtalan formában megje-

lenik az életünkben az Ő születésével is bizonyított szeretete felénk, melynek tapasztalata igazi örömet ad az ünnepi időszakra és azt követően is.

Bönöczk Gellért

Tartalom

Találkozni a kis Jézussal.....	1
A szeretet türelmes.....	3
Dalokat cserélünk szeretetre.....	5
Boldoggá avatás Veszprémben.....	5
Fiatalok a fiatal szentekről.....	10
Jótekonysági koncertek.....	13
A jubileumi zarándoklat 2025. október 18. — Péليفöldszentkereszt.....	14
Medjugorjei zarándoklat.....	15
Kiegészítések templomunk történetéhez a kezdetekről.....	17
Plébániánk hírei, információk.....	19

„A szeretet türelmes...” (1 Kor 13,4)

Most arról a kitartó és hosszas huzavonáról szeretnék beszélni, amit Istennel folytattam. Persze furcsán hangzik, ha ezt mondom, mert keresztényként mi sem hangozhatna idegenebbül. Miért is küszködne bárki Istennel? Én sem gondoltam, hogy egyszer majd így fogok visszatekinteni saját imádságaimra. De be kell ismernem, az Úrnak nem kevés alkalommal kellett a tévedéseimen át vezetnie. Hála legyen a türelméért, mert valóban kitartott mellettem, és apránként formált engem. Ezért tudok most arról beszélni, milyen jósággal gondolja Ő a lelkünket, ha rendelkezésére bocsátjuk.

Amikor öt évvel ezelőtt hozzáfogtam az imádkozáshoz, nagy lelkesedéssel és még nagyobb reményekkel vágtam bele. Ma is örömmel emlékszem vissza az első közös hónapokra, a sok ajándékra, amit az Úrtól kaptam, és arra a szeretetre, ami válaszul fellobbant bennem. Bár hibáim egyre nyilvánvalóbbak lettek, elmondhatom, hogy az Úr minden megadott, amit csak engedtem Neki. Amikor félttem, Hozzá fohászkodtam, és megszűnt a félelmem; amikor kétségbeestem, feléledt bennem a remény; amikor szégyelltem magam, egyre nagyobbak láttam az irgalmasságát. Én viszont bár hálás voltam és nem hagytam abba az imát, azon kaptam magam, hogy egyre távolabb kerülök Tőle. Akkor kezdett ugyanis kiderülni számomra, hogy a hitem következményekkel is jár: hogy az Istenkapcsolat bizony nem tűri meg maga mellett a rosszat. Rá kellett ébrednem, mennyire szeretetlen szoktam lenni mások felé, hogy a kényelmem és kedvteléseim mennyire el-

nak lustítani – és legfájóbb módon arra, hogy mennyire erősen ragaszkodom a bűneimhez.

Persze mindez a lelki életemben is meglátszott: az addigi harmónia lassan megromlott, ahogy jóformán szabotáltam az imáimat. Sokszor hagytam minden teendőm utánra, hogy csak akkor gondoljak már Istenre, amikor végképp elfáradtam. Máskor, ha rosszul éreztem magam és kiöntöttem a szívem Jézusnak, még véletlenül sem tartottam egy kis csendet, hogy esetleg meghalljam a választ. Olykor meg erős büntudatom támadt, mire egyenesen kerülni kezdtem a találkozást a Fenséggel.

De mégsem, mindezek ellenére sem hagytam az Úr magamra! Az Ő kegyelméből mindig maradt bennem vágy iránta. Újra meg újra, ha a szégyenem helyett az irgalmára tekintettem, ha kitártam előtte a szívemet, valamilyen úton-módon tudtomra adta, hogy nem mondott le rólam, hogy reménytelen jövőt szán nekem. És pusztán az, hogy kitartottam és néha megnyíltam Jézus felé, alkalmat adott az Úrnak arra, hogy elkezdjen dolgozni a szívemen. Az Ő munkája pedig mindig megtermi a gyümölcsét!

Elsősorban az imáim jellege változott meg. *Megtanultam bizalommal fordulni az Úrhoz*; a bátortalan kérések helyén megjelent az *imádás*. Annak felismerése, hogy nem én számítok, nem a pillanatnyi helyzetem vagy a hibáim, hanem az örökkévaló Isten, aki már az idők kezdete előtt létezett, aki jó és tökéletes. És ismer engem. Szeret engem. Minden hibám ellenére eltervezte, hogyan fog bol-

doggá tenni. Nem egy napig, hanem ezer meg ezer évig, és azon is túl.

S mi más lenne erre a figyelemreméltó tényre a válaszuk, ha nem az, hogy hálát adunk Neki, hogy kifejezzük köszönetünket és szeretetünket? *Ez a dicsőítés.* Amikor Istenről beszélünk Istennek, amikor felemeljük a tekintetünket a földről, hogy az Úr tetteit szemléljük. Ez a mennyország tevékenysége – ott ez lesz az örömünk és a pihenésünk. És sokkal boldogabbak leszünk, mint eddig valaha voltunk, mert sokkal tisztábban fogjuk látni, mekkora szeretettel van irántunk a mi Üdvözítőnk. De már itt a földön is, a dicsőítés oda vezet, hogy személyesen ismerjük meg az Élő Istent. Azzal, hogy időt töltünk az imában, nem hallomásból fogjuk tudni, hogy kicsoda Jézus, hanem mi magunk is tanúi leszünk, hogy Ő szelíd és alázatos szívű. Vele maradva megadja nekünk a Szentlelket, a barátai közé számít minket és bőkezűen megajándékoz. Meggyógyítja sebeinket és helyreállítja bennünk az Istennel való közösségből fakadó békét, ami bűneink miatt folyton elhomályosul. És ezt a békét senki más nem veheti el tőlünk.

Mégis, az Úr a szabadságra hívott meg bennünket; ezért még az ellene irányuló dön-

téseinket is képes tiszteletben tartani. Akaratunk ellenére nem zúdítja ránk jóságát, nem kényszerít minket a boldogságra. Türelmesen várja, hogy odaforduljunk Hozzá, mint tapasztaltam, olykor évekig is. Egyedül rajtunk múlik, hogy kinyitjuk-e szívünk ajtaját annak, aki szeret minket. Miért haboznánk, amikor ilyen hatalmas kincs vár ránk?

Olyan szép, hogy a hálaadás és a dicsőítés központi szerepet kap Egyházunk imáiban is! Az Urat magasztaljuk a zsolozsmában a zsoltárok szavaival, a szentmisén minden vasárnap énekeljük a Glóriát, a szentek közössége szüntelen ujjong a mennyben. Mi is meghívást kaptunk, hogy csatlakozzunk Isten dicséretéhez, minden nap, a világ végéig.

Viva Cristo Rey!

Bognár András

* * *

(A cikk záró mondata egy dal címe, amely Jose Luis Sanches del Rió-ról szól. José 14 éves volt, amikor a mexikói keresztényüldözés során 1913-ban mártírhalált halt hite védelmében. Ferenc pápa avatta szentté 2016. október 16-án. – szerk.)

Dalokat cserélünk szeretetre

Kevés olyan ember élhet ma Magyarországon, aki nem ismeri Presser Gábor nevét. Az LGT, az Omega, majd számos magyar popénekes éneklő dalait, játsszák színházi produkcióit. Amikor felnőttem, kicsit korosabb fejjel hallgatom a dalait, a vele készült riportokat, majd résztvevője vagyok egy koncertnek az immár 77 éves zeneszerző, zongorista művésszel, elgondolkodom a múlton és a jelenen, küldetésünkön ebben a földi világban, ahol már elközelt az Isten országa. Amíg bukdácsolva keresem Isten elképzelését, mi a feladatomban, mit és hogyan tegyek, hogy Istennek tetsző életet éljek, szíven üt ez a végtelenül egyszerű megfogalmazása Presser Gábor küldetésének: „Dalokat cserélünk szeretetre”.

Igen, ő dalokat tud írni, és nem is rosszakat! Fiatalságunk meghatározó dalait ő írta. Megérint ez a kijelentés, elidőzöm, izlelgetem. Honnan tudta, sejtette mi az igazság? Mi a jó és a szép? A zenészek talán hamar szembe kerültek a problémákkal, gátakkal, amelyek akadályt képeztek zenei pályafutásuknak. Vagy talán teljesebb rálátásuk volt a világ dolgaira – nem tudom. Csak azt gondolom, hogy bennük volt egy természetes vágy a szépre, tökéletesre és a szeretet megnyilvánulására. Akkor, amikor a Szeretet születésének ünnepeére készülünk, elgondolkozom azon, hogy én mit tudok Isten végtelen, irgalmas elfogadó szeretetéért cserébe adni.

NFM

Boldoggá avatás Veszprémben

A plébániánkról Andris atya vezetésével egy kisebb csoporttal együtt utaztunk Bódi Mária Magdolna boldoggá avatási szertartására. Az első kellemes élmény maga az utazás volt: a kényelmes különvonat, a vasutasok figyelmessége, a közös ima. Veszprémben érkezve a gondos és körültekintő szervezésnek köszönhetően, könnyű volt megtalálni a különbuszokat a liturgia helyszínére. Érkezéskor vizet kaptunk, mosdót használhattunk, kényelmesen helyet találtunk és a kivetítőn jól követhettük a ráhangoló műsorokat, majd a liturgiát.

Köszönet a szervezőknek!

Külön élmény volt a helyszínen közösségünk azon tagjaival találkozni, akik nem a csoporttal utaztak, de nyaralásból, vagy egyéb programokról érkeztek a szentmisére. A következő oldalakon olvassátok szeretettel a résztvevők személyes élményeit! (szerk.)

„...ezt a zárandoklatot sem nekem találták ki...” – és mégis!

2025. szeptember 6-án került sor Bódi Mária Magdolna boldoggá avatására Veszprémben, a One Veszprém Aréna előtti hatalmas területen.

Először a Tanítványok csoportjában olvastam róla, hogy szerveződik a gyülekezetből zárandok csapat. Némi keserőséggel szívemben beláttam, hogy ezt a zárandoklatot sem nekem találták ki, hiszen kerekesszékesként reménytelen az utazás kivitelezése, vonatozás stb. Aztán a következő hírlevél már biciklis csoportról szólt, na az meg pláne nem az én jelenlegi esetem! De érdeklődésemet felkeltette a dolog s utána néztem a neten egy kicsit. Itt ért a döbbenetes meglepetés, hogy én ezt a történetet a fiatal, apácának készülő lányról már valahonnét ismerem!!! Amúgy sérült agyam rejtett rekeszből előbukkant az emlék: Nővéremmel és az ő két kisfiával sétálgattunk Szigligeten (az ő anyósának volt ott háza s kicsit leutaztunk nyaralni). Megnéztünk már minden nevezetességet, a Művésztelép épülettömbjét, a várat, a kikötőt, mólót, persze a strandot is, aztán a szigligeti templomot is, ami épp zárva volt. A hirdetőtáblán olvastam egyéb – az ottani híveknek szóló hirdetések – mellett a szigligeti születésű lányról a híradást. Akkor nagy hatással volt rám, hiszen Bódi Magdolna sem töltötte még be a 24. évét, mikor előtte az erőszakoskodó orosz katona, vagyis pont anyai idős volt, mint én akkor. Ezen elég erősen elgondolkoztam, hogy vajon én hogyan viselkedtem volna?!

Ez elegendő motivációnak bizonyult, hogy részt akarjak venni a boldoggá avatás szertartásán is!

Mivel lányoméka Veszprémben laknak (egyéves kisunokámmal), így adódott a program összekapcsolása a családlátogatással, és a volt férjem – a nagypapa – vállalta, hogy le-

visz kocsival az összecsucskatható, szállítható kerekesszékesemmel; eljön velem a misére, aztán pedig babázunk a lányoméknál.

Természetesen regisztráltam annak rendező-módja szerint. Oda is értünk időben, a parkolás picit bonyolult volt... Megállapítottam, hogy Veszprém valaha lehet, hogy a királynék városa volt, mára viszont a körforgalmak városává küzdötte fel/le magát. Többször kértünk útbaigazítást, mire végre a Tesco parkolójánál le tudtunk állni, onnan kerekesszékesben ülve tolt el engem Árpi a beléptető kapuig és aztán a kerekesszékesek számára fenntartott szektorba, ami nagyon jó helyen, a zenekar előtti területen volt, a színpad bal oldalánál. Épp időben foglaltuk el helyünket, kezdődött az ünnepi szertartás.

XIV. Leo pápa képviselőjében Erdő Péter, a Római Katolikus Egyház Bíborosa, Magyarország Prímása, Esztergom-Budapesti érsek celebrálta Bódi Mária Magdolna szűz és vértanú boldoggá avatásának szertartását.

Miért pont Veszprém?

Magdit Litéren érte a II. világháború vége, a „felszabadító” Vörös Hadsereg előre nyomulása, ott történt a vértanúsága. Litér egy Veszprém közelében lévő település, tehát a Veszprémi Püspökséghez tartozik.

XVI. Benedek pápa 2005. évi rendelete szerint a boldoggá avatás szertartására, annak ünnepélyes kihirdetésére nem Rómában, hanem az új boldogok szülőhelyén kerül sor. Nagy megtiszteltetés ez a helyi, az adott ország egyházi közössége számára, és erősíti a Szent Péter mindenkorai utódjához fűződő lelki kötelezettséget.

Dr. Udvardy György, Veszprémi Érsek ismertette Bódi Mária Magdolna életútját,

majd a főméltóságok bevonulása és a megjelentek köszöntése után elkezdődött a szertartás.

Ferenc pápa 2024. május 23-án ismerte el Bódi Mária Magdolna vértanúságát. A pápa halála miatt tolodott el ennek kihirdetése április helyett erre a napra.

XIV. Leo pápa képviselőjében Erdő Péter Bíboros úr, Esztergom-Budapesti érsek felolvasta a boldoggá-avatási dekrétumot, majd Dr. Márfi Gyula, ny. veszprémi érsek hozta Bódi Mária Magdolna ereklyéit, melyből egyet bíboros úr helyezett el a Missziós Kereszten, aztán a szokásos miserend szerint folytatódott a szertartás. Dr. Erdő Péter bíboros, prímás tartotta a szentbeszédet.

A Hitvallást a téren összegyűlt tömeg közösen mondta, a Könyörgések végén a zenekarral együtt énekeltük a „Kyrie, kyrie, eleison!”-t. Nem tudom, hányan voltunk, de csak a mellettünk lévő papi szektorban úgy 400-an! Boldogan fedeztem fel közöttük

Andris atyát. Végül is arra jutottam, hogy kb. 10.000 fő lehetett a téren.

Érezni lehetett az összegyűlt embertömeg energiáját. Meg lehetett tekinteni az ereklyét a szertartás befejeztével, amit emelvényen helyeztek el, így számomra megközelíthető volt. De megmaradt az élmény, az a sok együtt dobbanó szív, ami körülvetett!

Árpi – a volt férjem (aki a keresztség szentségében sem részesült, akkoriban politikai okokból) – szinte megköszönte, hogy elhozhatott engem erre a programra, olyan nagy hatással volt rá!

Számomra meg egy kerek, megnyugtató – mondhatnám mesészerű – történetté alakult Bódi Magdi esete, így 40 év távlatából.

Életpéldája, lelki öröksége és vértanúhalála méltó a hívek közösségének tiszteletére. Példa a hitre, az elhivatottságra, a kitartásra a fiatalok számára is.

Vörösné Éles Csilla

* * *

„...a mi küldetésünk is az, hogy az örömhírt vigyük tovább...”

Szeptember 6-án indultunk a plébániáról Bódi Mária Magdolna boldoggá avatására.

A szertartás ünnepi szentmisével kezdődött 11:00 órakor a veszprémi Aréna parkolójában. Ezt követően megtekinthettük a már boldoggá avatott Bódi Mária Magdolna ereklyéjét, imádkozhattunk előtte és kérhettük közbenjárását.

Bódi Mária Magdolna édesapja nem volt vallásos, édesanyja viszont igen, ha csak mérsékelt is. Magdinak elsőáldozása idején vált intenzívvé kapcsolata Jézussal. Iskolás korá-

ban egy nála is szegényebb gyermekért kezdett koldulni, mert annak nem volt cipője – ez még édesanyját is meglepte, hiszen ők maguk is nagyon szegények voltak.

Magdi szerette a természetet és a szemlélődő imát. Balatonkenesén van egy löszfal, ahová rendszeresen feljárt imádkozni, és ott mélyen megtapasztalta Isten jelenlétét. Sokszor nem tudta megteremteni a nyugalmat a terhelt családi környezetben, de a csendes, elmélyült imában megtalálta azt.

Az apostolkodásában a kerékpár fontos szerepet játszott: biciklijével járta a környéket, és így vitte tovább Krisztus örömhírét. Ennek emlékére a boldoggá avatás programjában tíz kerékpárt is kisorsoltak – jelképezve, hogy a mi küldetésünk is az, hogy az örömhírt vigyük tovább.

A balatonfűzfői Jézus Szíve plébániatemplom egyik ablaka, a Szent Család ablaka különösen meghatározó volt Magdi életében. Itt sokat imádkozott, és bár már korábban is érlelődött benne a gondolat, hogy életét Istennek szenteli, 17 évesen itt határozta el, hogy szerzetes szeretne lenni.

Ez az álma azonban nem teljesülhetett, mivel édesapjának nem voltak okmányai, ezért szülei sem polgári, sem egyházi házasságot nem köthettek. Az egyházi előírások szerint így Magdi nem léphetett be egyetlen szerzetesi közösségbe sem. Ez sorsfordító pillanat volt az életében – tudta, miről mond le.

1944. október 26-án, Krisztus Király vasárnapján, ebben a templomban **magánszüességi fogadalmat tett**, amit

csak később és nagyon kevés embernek mondott el.

A cölibátus – akárcsak a szüzességi fogadalmom – lemondással jár: a családról, a társról. De nem azt kell elsősorban nézni, miről mond le az ember, hanem azt, miért mond le – mi az a cél, az a szeretet, amiért meghozza ezt az áldozatot.

Megragadott a temperamentumos személyisége, hogy gyerekként tíz fiút is kitett és pofozkodott. Épp ez tetszik benne, hogy Isten nem kiforgatta a személyiségét, hanem átistenítette. Számomra jó példa, hogy ezt a hétköznapiakban is meg lehet csinálni: az élet-szentségre törekedni és az Istennel együtt élni. Magdi napi áldozó volt, ami nagy erőforrás volt számára. Mi is kérjük az Ő közbenjárását, hogy közelebb kerülhessünk Istenhez és átformáljon bennünket, és a hitünkről tanúságot is tudjunk tenni.

Zámbó Anikó

* * *

„...bátran kibontotta Istentől kapott szervezői adottságát ...”

Magdi Boldoggá avatása felemelő érzés volt számomra. Mivel hozzám hasonlóan alkoholistá apá árnyékából tudott kiemelkedni és bátran kibontotta Istentől kapott szervezői adottságát, szorgalmát, leleményességét az emberek lelki felemelkedéséért. Olyan korszakban, amikor a mi megrontásunkkal akarunk bennünket rabszolgává tenni, Magdi erősítő példa a Jézus melletti kitartásra és a női méltóság védelmére.

Magdi életszentségének erejéből merítve adjuk tovább az életet a családjainkban vagy az Istennek szentelt életünkben!

Herman

* * *

„...pár éve Litérre vezetett a sors...”

Róma, Veszprém, Litér, Fűzfő-Gyártelep, Balaton, Soós hegy, hullámok, napsütés, csend, elmélyülés. Talán ezek az első helyszínek, leírások, amik szeptember 6. óta visszhangoznak a fülemben, vagy talán valahol sokkal mélyebben. Rómába érkezett a vaskos iratanyag, amit már Mindszenty József bíboros elkezdett összeállítani Magdi vértanú halálát követően. Az eredményt, immár Veszprémben hirdette ki Erdő Péter bíboros, pápai jóváhagyás után: Magdit a Boldogok sorába, az oltárra emelte. Milyen szép kifejezés, hogy a Boldogok és Szentek az oltár körül jelen vannak minden szentmisében, és ez az oltárra emelés valószínűleg jelzi Magdi bekapcsolódását ebbe a Boldogok és Szentek társaságába.

A sors úgy hozta, hogy jó pár évvel ezelőtt már rendszeresen a Fűzfő-Gyártelepi templomba jártunk szentmisére. A padokon mindig ki volt téve egy imádság Magdi boldoggá avatásáért. Nem sokat tudtam még az ő életéről. Megfogott az egyszerűség és a szolgálat alázata, ahogy a pár mondatból kiderült mi volt Magdi rövid életútjának lényege, ami a vértanúsághoz vezetett. Aztán pár éve Litérre vezetett a sors, így teljesen magunkénak érezhettük a boldoggá avatás “ügyét”. Magdi életében a vértanúság nem egy váratlan esemény, nem egy tragédia volt, hanem tudatosan vállalt döntés. Tisztasága megőrzése vezette a vértanúság vállalásához. Ezzel másokat is megmentett. Egyre jobban megismerve Magdit és a boldoggá avatás körülményeit, mi is kitörő örömmel készültünk erre a jeles ünnepre. Szeretjük a Balatont, a szeleket, a napsütést és a Soós hegyre is gyakran felsétálunk, de már tudjuk,

hogy Magdi is szeretett itt csendben olvasni, elmélkedni. Nagyon jó, hogy a fiatalok előtt lehet egy ilyen példakép! Nem csak a mai világra jellemző hangzavarban, káoszban lehet élni és megtalálni a boldogságot. Szabad elcsendesedni, örülni a természet csodáinak és élvezni az Isten adta világ szépségét. Ez az út még inkább segít megtalálni a magunk helyét, elfogadni és ott tenni a legnagyobb szolgálatot: próbálni krisztusi módon szeretni.

Segítsen ebben Egyházunk új boldoggá avatott vértanúja, Bódi Mária Magdolna!

NFM

Fiatalok a fiatal szentekről

Carlo Acutis

Carlo Acutis 1991. május 3-án látta meg a napvilágot London városában. Egy jómódú olasz családból származik, a szülei nem voltak vallásukat gyakorlók. Nem sokkal születése után keresztelték meg a Fájdalmas Szűzanya-templomban, ezt követően a család hamarosan Milánóba költözött. Carlot már igen korán érdekelni kezdte hit világa és 1998-ban, 7 évesen részesült elsőáldozásban, 2003-ban pedig a bérmálás szentségében. Hitét komolyan vette és 14 évesen már segített a bérmálkozók felkészítésében. Az informatika világa is nagyon érdekelte, a plébánosa meg-

kérte, hogy készítsen egy weboldalt a milánói Santa Maria Segreta plébánia számára. Ezt követően gimnáziumának papja kérte meg, hogy készítsen egy weboldalt az önkéntesség népszerűsítésére, amin Acutis 2006 nyarának nagy részén dolgozott, majd később eucharisztikus csodákat népszerűsítő honlapot szerkesztett, mely mind a mai napig elérhető. Mindig kedves és szívélyes volt iskolatársai-
val, a számítógépes ismereteivel segítette iskolatársait és bárkit, akinek szüksége volt rá. Zsebpénzéből támogatta a rászorulókat. Lelkiségeinek középpontjában az Oltáriszentség és a Szűzanya iránti tisztelet állt. 2006-ban súlyosan megbetegedett és végül október 12-én leukémiában elhunyt. Assisi Szent Ferenc példáját követte és utolsó kívánsága az volt, hogy Assisi városában temessék el, ahol később 2020. október 10-én boldoggá avatták. Sokan kérték Carlo közbenjárását, köztük egy Costa Rica-i lány is, aki csodás módon épült fel egy súlyos baleset után. Ez is közrejátszott abban, hogy Carló Acutist 2025. szeptember 7-én Rómában szentté avatták. A családja Carlo csont- és hajereklyéjét ajándékozta a magyar fiataloknak, melyet a Mária utcai jezsuita templomban helyeznek el.

Németh Lóránt

Bódi Mária Magdolna

Szeptember 6-án avatták boldoggá Bódi Mária Magdolnát, a fiatal szigligeti lányt.

„Milyen szép az élete annak, aki közel lehet Istenhez!” Magdi hamar felfedezte az Istennel élt élet megközelíthetetlen szépségét. Felismerte, hogy Jézus az egyetlen és örök forrás, akiben élve megleli az igazi, soha el nem apadó örömet. Tudta, hogy a belső derű Jézustól ered, a lélek legmélyéből fakad, és nem képesek felbolygatni azt a felszín viharai. Megélte, hogy a legnagyobb szenvedések közepette is Krisztus az erőforrás, aki Szentlelke által feléleszti bennünk a remény sugarát.

Egy visszaemlékezésből kiderül, hogy minden alkalommal, amikor a gyárba indult biciklivel dolgozni, ismeretlenül is rámosolygott másokra. Milyen igaza volt! Óriási ereje van pusztán egy mosolynak is. A szeretet kifejezésének egyik legcsekélyebb és legkevesebb erőfeszítést igénylő módja, mégis a lélek felemelője. Gyári munkásként is mindig szentmisével, szentáldozással kezdte napjait, Krisztusból merített erőt. Naponta magához vette az Eucharisziát, hiszen az áldozás szentsége által tudjuk igazán megélni itt a földi életben az Istennel való egységet. A bennünket táp-

láló Szent Kenyér alakítja leginkább személyiségünket, és tesz képessé olyan dolgokra, amiket önerőnkől képtelenek lennénk elérni. Magdi nem félt felvállalni a hitét. A gyárban, munka közben elhangzott Istent gyalázó kijelentésekre is mindig nyugodtan, érveket megfogalmazva válaszolt, sosem sértő módon.

Magdi vágyott arra, hogy szent legyen! Egy barátnőjével egy lelkigyakorlatról hazafelé tartva arról beszélgettek, hogy hétköznapi életükkel szeretnék Isten országát építeni. Mi is mindannyian meg vagyunk hívva az élet-szentségre. Ez nem holmi kiváltság vagy az arra „érdemeseknek és méltóknak” járó elhívás, hanem minden ember küldetése, amire maga Jézus hív minket: „Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!” (Jn 13,34).

Magdiban idővel megfogalmazódott a szerzetesi elhívás gondolata. Miután kérője is akadt, nagy választás elé került: családos élet vagy az Isten jegyesének lenni? Ő a szerzetesség mellett határozott, mert Jézus szerelme mindent felülmúlónak bizonyult. Barátnője elhamarkodottnak tartotta döntését, mondván, hogy a családos élet is gyönyörű hivatás, de Magdi rámutatott arra, hogy így bebizonyíthatja az Úr Jézusnak, hogy Őt mindennél és mindenkinél jobban szereti. Ugyan szülei rendezetlen életállapota miatt végül nem válhatott belőle szerzetes, mégsem esett kétségbe és nem ragadt le megvalósulatlan vágyánál, hanem igyekezett lehetőségeit kihasználni az Úrnak élni. Egy péceli jezsuita lelkigyakorlat után határozott úgy, hogy egészen Krisztusnak szenteli magát, ezért csupán 20 éves korában, Krisztus Király vasárnapján tisztasági magánfogadalmat tett. Később azal a kéréssel fordult Istenhez, hogy olyan halállal halhasson meg, amely példaként áll majd az ifjúság előtt.

Ez a vágya teljesülhetett, mivel Krisztussal való jegyességét védve halt meg, utolsó

szavaival így kiáltott fel: „Uram, Királyom! Végy magadhoz!”. Legyen példa számunkra az ő Krisztus iránti állhatatos elhivatottsága!

Magdi élete megmutatta nekem, hogy a hű elköteleződés nem korhoz kötött, nem akkor kell elkezdenem az Urat keresni, amikor már nem képes a világ a szívemben lévő úrt kielégíteni. Sőt, ráébresztett arra, hogy a holnap bizonytalan és az Úr a jelenben hív engem a Vele való együttlétre! Minek halogatni? Már ma, már ebben a pillanatban is elfogadhatom az Ő közeledését. Mindemellett Magdi példája arra bátorított, hogy akár idegenekre is rá

merjek mosolyogni, így megpróbálva közvetíteni nekik Isten szeretetét. Ráadásul Magdi is egy fiatal lány volt, akárcsak én, és ő nem félt, nem habozott az életszentség kihívásokkal teli, mégis kegyelemben gazdag útján elindulni.

Kérjük Boldog Bódi Mária Magdolna közbenjárását, hogy minket is magával ragadjon az Úr szerelme, és Őbelőle feltöltődve, teljes szívvel, önzetlenül tudjunk szeretni másokat!

Bognár Anna

* * *

Pier Giorgio Frassati

Egy fiatalon Istennek szentelt élet. Azt hiszem legegyszerűbben így lehetne jellemezni a XX. század elején Olaszországban született Pier Giorgio Frassati életét. Életerős fiatal volt tele életkedvvel és vidámsággal, szeretett tréfálkozni barátaival, a természetben időt tölteni, hegyet mászni. Gazdag családból

származott, de zsebpénzét és figyelmének nagy részét a szegényeknek adta. A rászorulókra úgy tekintett, mint barátaira, így sokan meglepődtek, amikor családi származására fény derült. Mindenki felé szeretettel fordult és békét sugárzott, legyen szó a családjáról, a barátairól vagy egy átlagos portásról. Isten öröme sugárzott belőle, mindenkit szeretett és életprogramja volt, hogy segítsen ott, ahol tud. Minden tevékenységét áthatotta a szeretet, mindenkinek teljes önmagát adta szeretetből. Sugárzó életének a gyermekbénulás vetett véget 24 éves korában, azonban még a halálos ágyán is gondja volt arra, hogy eljuttassa a megfelelő gyógyszert egy szegény asszonynak. Temetésén ezrek vettek részt, akiket már életében megérintett a belőle áradó szeretet, és tisztelete nem sokkal halála után elkezdődött. Az ő élete megmutatja számomra, hogy minden szituációban, fiatal egyetemistaként vagy másként arra vagyunk meghívva, hogy szentekké váljunk, és hogy igazán a szentté válás a mi személyiségünk megvalósítása.

G

Több éve részesülünk abban az örömben, hogy templomunkban időről időre koncerten vehetünk részt. A „Lőrinci zenés esték” mindig nagy élményt jelentenek és különleges előadásokat hallgathatunk nagyszerű művésztől különleges helyszínen. A zenés esték szervezését lelkes kántorunk ötlete és kezdeti munkája nyomán Oláh Kati vette át. Őt kértem meg, hogy avasson be bennünket a szervezés részleteibe. Mindkettőjüknek hála és köszönet. (szerk.)

Jótekonysági koncertek

A jótekonysági koncertsorozat ötlete kántorunk, Szigmond Attila fejéből pattant ki, mikor idekerült és szembesült az orgona állapotával. Én pedig támogattam az ötletet. Az első koncerteket még ő szervezte és én felajánlottam, hogy hívni fogom zenész kollégáimat. A Magyar Rádió Énekkarának művésze vagyok, de plébánia közösségünkben még vannak Nemzeti Énekkaros kollégák, zeneakadémista és Honvéd Férfikaros kolléga is. Ezért a bőség zavarával küzdöttem a kezdetektől, ami az énekes szólistákat illeti. Eleinte úgy gondoltuk, havi egy koncertet szervezünk, de erről hamar letettünk, mivel ez óriási háttér munkát igényel. Aztán kántorunk megnősült és jöttek a gyerekek, egyre kevesebb ideje volt, egyre inkább rám maradt a szervezés, és én lelkesen folytattam. A zenekaros kollégák közül is sikerült többeket elhívni az évek során, így a Pest-Buda Vonósnégyes – akik a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának művészei – már visszatérő vendégnek számít, mindig színvonalas műsorral érkeznek.

De így jöhetett létre a Mozart Requiem előadás immár kétszer is, ami mindenkinek, résztvevőknek és közönségnek egyaránt hatalmas zenei és lelki élményt adott. Ehhez szükséges volt, hogy két régebbi főnököm is az ügy mellé álljon. A Baptista Központi Énekkar Oláh Gábor vezetésével segített bennün-

ket mind kórossal, mind kottákkal és egyéb felszerelésekkel, mind kiváló zenészekkel, akik már régóta muzsikáltak Gáborral, ezért a szavára hozzánk is eljöttek. Strausz Kálmán Liszt- és Bartók – Pásztori díjas karnagy, aki 16 évig volt a Rádió Énekkarának vezetője, szintén nagy örömmel állt mellénk ebben a kezdeményezésben. Az ő szavára is sokan eljöttek hangszerekes és énekesek is, emelve a Requiemek színvonalát.

A karnagy urat idén a capella koncertre kértem meg, amit (jórészt a Rádió Énekkarának művészeiből alakult) kamarakórus – Budapesti Stúdió Kórus fedőnéven – élén vezényelt nagy sikerrel és igen magas színvonalon. Mellette bemutatkozott egy ifjú karvezető kollégám is, Katyi Zsombor, aki tavasszal énekesként szintén részt vett koncerten.

Itt szeretném megemlíteni azokat a művészeket, akik az elmúlt években rendszeresen támogattak bennünket a fellépésükkel. A helyi művészek: Derzsi-Pap Enikő és Komáromi Márton művész házaspár – Enikő a Nemzeti Énekkar altja, Marci az első időben még Rádió Énekkarosként jött, azóta már szabadúszó tenor énekművész. Kovalik Erika szintén a Nemzeti Énekkar tagja, szoprán. A Rádió Énekkarának művészei: Kiss Rózsa, Koffler Katalin, Göndöcs Petra, Duba Szilvia szoprán, Süveges Katalin és jómagam alt, Sebők Attila és

Katy Zsombor tenor, Horváth Csaba basszus. Közösségünkben nőtt fel Zajkás Boldizsár, aki zeneakadémistaként énekelte a Mozart Requiem basszus szólóját (azóta a Honvéd Férfikar tagja) és szintén itt nőtt fel Havas-Horváth László, aki zeneakadémistaként legutóbb a tenor szót énekelte a Requiemben.

Nagy örömmel tapasztaltam, hogy az elmúlt 7 évben, a 20 jótékonysági koncert alatt sikerült egy kb. 40-50 fős állandó közönséget megnyerni magunknak. Így biztosan számíthatok rá, hogy amikor művész kollégáimat felkérem és ingyen eljönnek, hogy támogassák az orgona felújításának ügyét, lesz aki meghallgasson bennünket. Természetesen

örülnénk, ha a hallgatóság létszáma folyamatosan növekedne.

Templomunk énekkara is tevékenyen ki veszi a részét a háttér munkákból, nagyon hálás vagyok nekik. Ez csapatmunka, nélkülük nehezen boldogulnék.

Köszönöm kántorunknak és az atyáknak is, hogy minden segítséget megadnak.

Minden koncert egyben zenés áhítat is – Isten gyógyító erejét a zene által minden alkalommal megtapasztalhatjuk. Erre hívunk és várunk mindenkit szeretettel!

Oláh Katalin

A jubileumi zarándoklat 2025. október 18. — Péliföldszentkereszt

A jubileumi zarándoklat októberi állomása a péliföldszentkereszt kegyhely volt. Szombaton kora délelőtt indultunk telekocsikkal a helyszínre. Máshonnan is érkezett zarándok csoport a búcsúhelyre, így együtt tudtunk részt venni a szentévi teljes búcsú elnyerését adó délelőtti szentmisén. Azoknak, akik korábban érkeztek, lehetőségük volt a mise kezdete előtt a kegytárgyboltban vásárolni. A Gábor atya által celebrált misét követően meghallgathattuk Ábrahám Béla SDB atyától, a Szalézi szerzetesrend magyarországi vezetőjétől a templomról, a rend kialakulásáról és a természeti látványosságokról szóló helytörténeti összefoglalót. A bemutatóból megtudhattuk, hogy a templom legékesebb

kincse az a kicsi szilánkarabka, amely Jézus keresztfájából származik, és amelyet jelenleg ereklyetartó szekrényben őriznek a templomban. A templom hét üveglakka a Fájdalmas Szűzanya életének főbb eseményeit jeleníti meg, amely arra emlékeztethet bennünket, hogy a szenvedés és a fájdalom az életünk része, de Isten közelsége támaszt és reményt ad számunkra.

Ennek a bizakodásnak egyik példája az, hogy a zarándokhelyen számos csoda és ima-meghallgatás is történt, és a kapott irgalma-kért hálából a templomban több kegytárgy is megtalálható. A beszámolóit követően egy kisebb gyalogtúrára indultunk a Lourdes-i barlanghoz a Via Lucis (az Öröm útja) stációkon

keresztül. A kőbe faragott mozzanatok által láthattuk, hogy a feltámadt Krisztus hányszor tett tanúbizonyságot a jelenlétéről egészen a mennybe-meneteléig – amely napjainkban is igaz, csak figyelnünk kell rá, hogy megtapasztalhassuk ittlétét és kegyelmét. A barlanghoz érve András atya vezetésével elimádkoztuk az Örvendetes rózsafüzért, amely még közelebb tudott vinni bennünket Jézushoz, és tovább erősítette hitünket. A visszafelé vezető úton a barlang lábánál lévő Szent-kútból lehetőségünk volt

inni, és megcsodálhattuk a természet szépségét őszi színekben.

A zarándokúton jó volt Istennel egy szent helyen lenni és megtapasztalni kegyelmét! Köszönjük a szervezést a résztvevők nevében, és várjuk a következő alkalmat.

V. K. Dorottya

Medjugorjei zarándoklat

A házaskör öt családjával felkerekedtünk Aidén októberben a hosszú hétvégén, hogy meglátogassuk a Szűzanyát Medjugorjében. Az egyik család már évek óta visszajár, és nagy lelkesedéssel meséltek az élményeikről, így mi is kedvet kaptunk. Az út meglehetősen hosszadalmas, ám cserébe gyönyörű helyeken vezet. Kis csapatunkban a 4 évesőtől a majdnem nyugdíjas korúig mindenki izgatottan várta, hogy odaérjünk. Utunkat mecsetek és minaretek szegélyezték, de minket várt a medjugorjei templom és a Jelenések hegye.

Első nap megmásztuk a Krizevac hegyet, végig mentünk a Kálvária állomásain elmél-

kedve, imádkozva. A világ minden tájáról érkezett zarándok társak között vezetett utunk. Volt, hogy egy kaliforniai csoport énekéhez tudtunk csatlakozni magyarul, mert ismertük az éneket. Máskor egy kínai családnak segítettünk vinni a nagybeteg kisfiukat, akit végig ölben vitt fel a család. Néhányan mezítláb mentek a sárban, hatalmas köveken vezető úton. Egy mozgássérült lányt ketten húztak felfelé kézen fogva, az anyukája pedig hátulról rakosgatta a lábait a kövek között.

Esténként a Szent Jakab-templom előtti téren tartott szabadtéri misén és zenés szentségimádáson vettünk részt, több ezer

emberrel együtt. A hegyen és a téren is megélhettük a katolikus egyház világméretű közösségét, hiszen annyi országból érkeztek a zarándokok!

Második nap felmentünk a Jelenések hegyére (Podbrdo), és meglátogattuk a Cenacolo házat. A "Comunitá Cenacolo" egy keresztény közösség, amely befogadja az utat tévesztett, csalódott, reményvesztett fiatalokat, akik arra vágnak, hogy megtalálják önmagukat, az élet értelmét és örömet. A közösséget Elvira Petrozzi nővér alapította 1983-ban, aki Istennek szentelte életét a megtévedt és kábítószertüggő fiatalok segítségével. A házban meghallgathattuk két bentlakó fiatalember megható tanúságtételét.

Hazafelé még beugrottunk egy kis bureket enni, amit a büfék előtti kemencékben sütöttek. Nagy élmény volt az út a csapat számára, mind lelki értelemben, mind pedig a közösségünk összekovácsolása szempontjából.

Schubertné Mohácsi Andi

Adventkor

Adventi csend van.
Nincs hang, csak lélek-beszéd.
Adventi csendben
Lehullok, Uram eléd.
Adventi csendben
Csak hitem kis mécse ég,
Adventi csend van,
Körülöttem mély a sötét.

Adventi csend van...
Készül-e, mondd, a szíved?
Adventi csendben
Gyümölcsöt hoz-e hited?
Adventi csendben
Szunnyadsz tán? Lámpád nem ég?
Adventi csend van...
Krisztus vár éretted még.

Nagy Károlyné verse

Templomunk szentelésének 100 éves évfordulójára készülve egy a plébánia alapításának és a templom építésének idejéből származó feljegyzéseket tartalmazó írásból teszünk közzé részleteket az elkövetkező lapszámokban. (szerk.)

Kiegészítések templomunk történetéhez a kezdetekről

Hogyan is vetődött fel első nagy templomunk építésének igénye?

Erre Kubinyi Vilmos 1935-ben kiadott füzet ad összefoglalóan választ.

A továbbiakban néhány részletet fogunk közölni írásából. Magáról és szándékáról ennyit ír:

„Én vállalom a krónikás üttörő munkáját annak terhét és ódiáját. Forrásmunkának sem szántam ezt a kis könyvet, hanem csak egyszerű olvasmánynak, amely alkalmat ad az olvasónak, hogy visszagondoljon arra, mi volt itt. Szeretném, ha erőt, bátorságot és kitartást adna könyvem a még megoldandó feladatok elvégzéséhez és megvalósításához, vallási életünk továbbfejlesztéséhez és megerősítéséhez.

Harminc évvel ezelőtt diákkoromban nagy büszkeséggel szolgáltam az első szentmiséken mint ministránsgyerek, azóta mindig érdeklődéssel láttam, (a háborús évek kivételével) hogy nő, hogy fejlődik nagyvá a mi kis egyházközösségünk. Csak ezt írtam meg ami történt ahogyan én láttam és ahogyan tudnom és írnom adatott.”

És aztán folytatja már a hely történelmével, amely templomunkban a 90 éves jubileum alkalmával is kiállított monilókon nyomon követhető. Erre most külön nem térünk ki.

Ír viszont az első templomépítő mozgalomról imígyen:

„Pusztaszentlőrincen 1898-ban alakult meg az első templomépítő bizottság Barabás Béla téglagyári igazgató elnöklete alatt. A lakosság nagy része lelkesedéssel csatlakozott a bizottság munkájához, mert az itteni polgárság legnagyobb része amikor saját kis családi házat felépítette, erős vágyakozást érzett arra, hogy Istennek házat is megépítse. A bizottságban nagy vita és hadakozás folyt arról a kérdéstről, hogy hová építsék fel az új templomot. Mindenki a saját otthonához közel szerette volna azt elhelyeztetni.

Így aztán a jó kezdeményezés befulladás és a szent célra gyűjtött összeget még 1898-ban a váci káptalannak küldék el kamatoztatás végett.”

Most sok lapot átugrunk, hiszen a Historia Domus könyvben plébánosunk részletesen emlékezik meg az egyházközség történetéről, benne a templomépítésről. Inkább azokat a részeket emelnénk ki, amelyek talán nincsenek benne, vagy inkább kerekébbé tesszük azt. Érdeemes megemlíteni, hogy hogyan alakult az 1911-ben fellállított, paplakkal egybeépített kápolna története. Már volt ugyan hely, ahol összegyűlhetett Isten tiszteletére a helybeli hívők közössége, azonban egy-két év után:

„A kis templom a megszorított hívők részére már szűknek bizonyult és nagyon sokan elmaradtak azzal, hogy a tolongásban

nem akarnak részt venni, inkább otthon mondják el imáikat.”

Így aztán – 1917-et írunk – megint felvetődött a régi óhaj, hogy megkezdjék a plébánia templom építését. Valami jó címet kerestek a mozgalom számára. Először a Béketemplomot akarták megépíteni – de ezt a gondolatot már lefoglalta a Wekerle telep. Aztán a Hősök emléktemplomát, végül pedig a Zita fogadalmi templomot. Fővédnökségére fel is kérték

Zita királynét, aki azonban nem vállalta. Erre aztán Augusztia főhercegnőt (Ferenc József császár és király unokája – szerk.) kérték fel, aki el is vállalta ezt a tisztséget. Így 1917 márciusára népgyűlést hirdettek, melyen megalakult a pestszentlőrinci Zita fogadalmi templom építő egyesület. Világi elnöke Némethy Jenő főszolgabíró; egyházi elnöke dr. Wimmerth Béla; női elnök Lippmann Lajosné volt és még sok más tisztségviselő, kiknek nevééről a Historia Domus könyv írója híven beszámol. Az egyesület 218 taggal kezdte meg működését különböző fizetési kötelezettséggel 10 évre. Az alapító tagoknak évi 20 koronát, a rendes tagoknak évi 5 koronát, a pártfogóknak évi 50 koronát illetett fizetni. Az első évben csak 3 tag nem fizette be a ráeső részt, azonban a következő évben már alig-alig fizették a tagsági díjat, betudhatóan a változó, háborús körülményeknek. Az egyesület e miatt aztán be is szüntette működését.

Azonban még sem állt meg az élet. 1918 februárjában az egyházközség ülést tartott és hosszas tárgyalás után elhatározta, hogy kérni fogja a megyés püspök úrtól az eddig mint kispesti leányegyházként működő egyházközség, önálló lelkeszségre való emelését.

A kép a Tomory Lajos Múzeum birtokában van

A feltételek megvoltak: volt önálló felszentelt kápolnája; plébániája, sőt harangozó lak is; volt rendes évi költségvetése, mely a befolyt egyházi adó alapján nyugszik; és minden nehézség, háború ellenére, gondoskodni tudott az egyházi személyek ellátásáról, az egyházi épületek fenntartásáról. És egy lényeges engedélye is megvolt; a kispesti anyaegyház nem kifogásolta önállósági törekvésüket.

Így már tervbe lehetett venni egy nagyobb templom építését a megnövekedett hívek igényének megfelelően.

Innen majd a következő számunkban folytatjuk.

Szilárdi Ferencné

November 1-én az esti mise után megtartottuk a szokásos **Lucernáriumot**. Gábor atya vezetésével, énekelve, gyertyákkal átvonultunk a temetőbe, ahol rövid szertartáson imádkoztunk az eltávozottakért.

November 15-én a „**Lőrinci zenés esték**” sorozatban a Budapesti Stúdió Kórus adott emlékező dalestet templomunkban.

November 22-én a jubileumi **zarándoklatok** következő állomásán **Máriaremetén** a kegytemplomban tartott misét Gábor atya plébániánk híveinek.

Nagy örömmel számolunk be arról, hogy november 21–23. között 23 házaspárral vettünk részt a **Házaspáros lelkigyakorlaton**. Idén másodszer élvezhettük Cibere Zsolt vidám, humoros, ugyanakkor mindannyiunkat komolyan érintő tanítását a megbocsátásról. A tavaly

már bevált új helyszínen voltunk, Balatonalmádiban a Ciszterci lelkigyakorlatos házban. Az aktív, „teltházás” részvétel jelzi ennek a lelkigyakorlatnak a létjogosultságát plébániánkon, és annak a magnak a gyümölcsét, amit a Jézus Szíve Nővérek „ültettek” sok-sok évvel ezelőtt. Hála a Náfrádi házaspárnak a szervezésért, ennek a fontos eseménynek a tovább éltetéséért! Imádkozunk, hogy a hallott tanítást a hétköznapi életben, kapcsolatainkban „megbocsátó emberként” tudjuk megélni.

NFM

KARÁCSONYI ÉS ÉV VÉGI/ÚJ ÉV ELEJI ÜNNEPI SZENTMISÉK ÉS PROGRAMOK RENDJE PLÉBÁNIÁNKON

December 23-mal bezárólag vannak **roraté-szentmisék reggel 6 órai kezdettel**, a korábban meghirdetett rend szerint.

December 24. szerda:

7.30: **Szentmise a Plébániatemplomban és a Szent Lőrinc Kápolnában**

16.00: **Pásztorjáték**

23.50: **Martirologiumot éneklünk**

éjféli: **Éjféli szentmise**

December 25. csütörtök:

7.00: **Ünnepi Szentmise**

9.00: **Ünnepi Szentmise**

10.30: **Ünnepi Szentmise a kórus részvételével**

Este nem lesz szentmise!

December 26. péntek, hétköznapi miserend:

7.30: **Szentmise**

20.00: **Szentmise**

December 27. szombat:

7.30: **Szentmise**

18.00: **Ünnepi szentmise (előesti)**

December 28. a Szent Család vasárnapja:

7.00 **Ünnepi szentmise**

9.00 **Ünnepi szentmise**

10.30 **Ünnepi szentmise**

18.00 **Ünnepi szentmise**

telefon/fax: 1/290-3036

e-mail: pszlorincfoblebania@gmail.com

honlap: www.szentlorincfoblebania.hu

számlaszám: CIB 10702277-75393485-51100005

December 29. hétfő: hétköznapi (hétfői) miserend

7.30 **Szentmise**

December 30. kedd: hétköznapi (keddi) miserend

7.30 **Szentmise**

18.00 **Szentmise**

A főplébániai irodán 29-én 9-11.30-ig tartunk ügyeletet.

December 31. szerda:

18.00 **Hálaadó szentmise**

utána: **Fergeteges szilveszteri buli a közösségi házban**

2026. január 1. csütörtök:

Szűz Mária, Isten anyja ünnepe – parancsolt ünnep

9.00: **Ünnepi szentmise**

10.30: **Ünnepi szentmise**

18.00: **Ünnepi Szentmise**

2026. január 6. kedd: Vízkereszt – parancsolt ünnep

7.30: **Ünnepi szentmise**

18.00: **Ünnepi Szentmise**

Parancsolt ünnepek: itt a szeretet parancsára gondoljunk, ami az egyház megítélése szerint időről időre megköveteli, hogy összegyűljünk szentmisére. Ilyenek most a vasárnapok mellett dec. 25. Karácsony napja, Újév és Vízkereszt.

Személyes, de felelős plébánosi véleményem, hogy 31-én a Hálaadás az nem jan. 1-i előesti mise, vagy legföljebb akkor, ha valaki a besötétedéstől már Újévben érzi magát, és szentmise után lefekszik aludni.

Felelős kiadó:

Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:

Szerkesztő: Ledneczki Ági
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelés: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2026. március 1.